

Lillæg givet, at ſige, at jeg forſtod vel, at Regjeringen vilde have Mere ud deraf, naar den blot havde Midler dertil, men jeg forſtod ikke, at Regjeringen, da det iſſor viſte ſig, at den ikke havde Midler til at ſætte Sit igjennem, ikke ſlog til og ſagde: Vi tage dette, da vi kunne faae det, og det ſelv om Miniſteriet betragtede det ſom en Slags à Konto-Uddrag, men lod Rigsdagen gaa fra hinanden, aſſlog Tillæget op til de 2500 Kr. og lod henved 5,000 Embeds- og Beſtillingsmænd undvære det Lillæg, ſom Folkethinget tilbød Miniſteren, men ſom ſom han paa den Maade faktisk ikke vilde modtage. Jeg kunde ligeledes forſtaa, at Miniſteren ſøgte at opnaa et bedre Reſultat i ſidſte Samling før Oploſningen, men naar Miniſteren heller ikke da kunde opnaa det, hvorledes kan han da ville optage denne Strid nu og kunne tro at føre den igjennem? Der var engang, man havde en Betragtning om, at Finantsloven var Folkethingets Fæſtning, det var den Fæſtning, man havde for ſin Bevillingsret. Denne Betragtning led nogen Ulempe af Begivenheder, ſom jeg ikke ſkal komme ind paa; men at Finantsloven ſkulde blive til det Modfatte, at den ſkulde blive fra Regjeringens og Landſtthingets Side et Angrebsvaaben mod Folkethinget, det forekommer mig at være i den Grad at vende al parlamentarisk Orden paa Hovedet, at jeg ikke veed, om Folkethinget er modent til at gjøre denne Bevegeleſe. Vi have en Univerſitetslov, ſom helliger endnu, ſkjøndt Folkethinget efter min Mening kunde have den indſtillet til Fortaſtelse — den er ikke bedre værd —, men af Høfligheds-henſyn lod man det være. Men naar nu Regjeringen ikke har den Indſtydelse, at den kan komme nogen Vegne dermed, vilde det dog være beſynderligt, om Regjeringen vilde ſige: Vi kunne ikke magte Noget paa ſærlig Lov paa Grund af vor Stilling til Folkethinget, men ſaa optage vi Indholdet paa Finantsloven, og der ſkal det gjennemføres. Hvis vi gaa ind paa den Praxis, er der ingen Grænſe for, hvad Finantsloven kan bruges til. Og naar den høitærede Marineminifter, efter at være bleven behandlet efter min Mening med aldeles overſtrømmende Velvillie baade af dette og af det forrige Folkething, beſuagtet ſiger: I hvilken Retning Flaaden ſkal udvikles, det ſkulle I betro alene til mig, og hvormange Venge, der ſkal ſættes i ethvert af Vaabnene — Krigsſkibene — trods vore Farvandes Beſtaffenhed, ſkulle I ganſke rolig betro til mig; de og de Summer vil jeg have, ſaa og ſaa Meget vil jeg have til Nyſtidsbygning, hvis ikke, ſaa parlamentarisk Kamp. Lade vi os dette hyde, ere vi inde paa et Skraaplan, ſom jeg ikke veed, hvor ender. Og nu den høitærede Conſeilspraſident og Finantsminiſter! Han har ikke ved ſine ſærlige Love kunnet naae videre med Dyrktidſtillæget; det er heller ikke lykkes ham at gennemføre Reviſionen af Lønningsloven. Jeg ſiger, at det er ikke lykkes ham, det er faktisk

— man kan kaſte Boldt med Skylden — men jeg ſiger, at naar der parlamentarisk Intet bliver udrettet, er Skylden den anſvarlige Regjering. Og efter at dette er gaaet forud, ſkulde den ſamme høitærede Miniſter, ſtøttet af det andet Thing, faae Indholdet af dette eller hint Forſlag op paa Finantsloven og ved en Kamppolitik imod Folkethinget føre det igjennem. Det er Pointen for mig. Men jeg ſiger, er der Noget, der finder det rigtigt at imødekomme den høitærede Miniſter og det ærede Udvalgsſerial om to Maaneder, ſaa gjøre man det hellere idag. Jeg fører ikke Ordet for Mørtallet her, jeg ſtaar ikke med Mørtallets Anſvar, jeg taler kun paa egne og nærmeste Meningsfællers Vegne. Men i denne Stilling ſiger jeg til dem, ſom finde det paſſende, at et Folkething ſkal finde ſig heri, at, om de end ikke blive færdirge i dette Møde med deres Overveielſer, ſkjøndt det har været længe nok, ſaa bliu færdirg i næſte Møde, og gjør en Ende paa det. Jeg ſiger til dem: Følg Regjeringen nu! Lad os blive fri for, hvad jeg vil kalde — ja, jeg vil ikke ſige det Navn, jeg tænker paa — mindre behageligt for os Alleſammen, meſt ubehageligt for Folkethinget, nemlig senere at høre os for Regjeringen. De ſe jo færdeles vel, at, naar Regjeringen kan føre det igjennem, giver det, lagt til, hvad Dvrigt vi have lært i de senere Aar, Regjeringen en ſaadan Styrke ligeoverfor et Folkething, at det forekommer mig, at vi derefter ligefaa godt kunde indføre den Praxis, naar den høie Regjering har forelagt et Finantslovforſlag i Oktober Maaned i en Sæſſion, at da Finantsudvalget i det førſte Møde, ſom det holdt, bad om en Konference med ſamtliche Miniſtre, hvori det behagede diſſe at ſige Udvalget, om der, ſiden de affattede Budgettet, var Noget, de vilde ſlaa af paa, og naar der ikke var det, at da Udvalget vedtog Finantsloven og indſtillede den, ſaaledes ſom den høie Regjering havde forlangt, til Folkethingets Bedtagelse een, to, tre, ſaa vare vi færdirge, ſaa vare vi frie for alle diſſe Overveielſer og ſik akkurat ligefaa megen Indſtydelse paa den Maade, ſom vi ville faae, naar Regjeringen ſiger: Ja, nu kunne I ſidde over den i nogle Maaneder, og naar det kommer til Stykket, ſaa ſige vi, at det og det ville vi have, og ſaaledes og ſaaledes ſkal Finantsloven være, hvis vi ſulle tage imod den. Jeg ſkjønner ikke rettere, end at, naar vi dog ligefaa godt førſt ſom ſidſt komme til at gaa ind paa det, maa vi hellere høre Regjeringen ſtrax, end naar vi have ſiddet her en 4 à 5 Maaneder. Forſaavidt kan jeg forſtaa, er der en Interesſe hos den høie Regjering ved at føre den Politik, ſom den har anlagt i Foraaret, idet denne Politik, heldig gennemført, kunde bidrage til at hidføre en konſtitutionel Tilſtand, efter hvilken Folkethinget var yderligere ſkaftet, ſaa at Landſtthinget og Regjeringen kunne faae Tingene til at gaa lettere efter et viſt Skjøn. Men jeg kan ikke be-